

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 893/2025
05.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Ракић, адвокат из ..., против туженог „Vegoroulos“ д.о.о. из Београда, чији је пуномоћник Јована Маринковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3114/22 од 09.08.2024. године, у седници одржаној 05.02.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3114/22 од 09.08.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3114/22 од 09.08.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 12855/18 од 03.02.2022. године, исправљена решењем тог суда од 29.04.2022. године, којом је одржано на снази решење о извршењу Трећег основног суда у Београду Иив 1992/17 од 03.11.2017. године, којим је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати 15.428.730,00 динара са законском затезном каматом од 29.09.2017. године до исплате и на име трошкова извршења 70.000,00 динара, те тужени обавезан да тужиоцу надокнади парничне трошкове од 695.082,26 динара. Одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредби чланова 403. став 3. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац, адвокат, је на основу усменог уговора за туженог, налогодавца обављао адвокатске услуге у периоду од 2002. до 31.08.2017. године. Тужилац је на месечном нивоу испостављао рачуне туженом за све услуге према врсти и обиму, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, са приложеном спецификацијом. По споразуму тужиоца и законског заступника туженог, тужилац је у спорном периоду од 28.05.2015. до 31.08.2017. године туженом фактурисао само део извршених услуга, а преостале услуге евидентирао је ради њиховог сукцесивног плаћања. Евидентирани радње тужилац је у складу са уговором месечно подносио запосленој туженог ради провере и сравњења, која је након утврђења да су радње извршене евиденцију парафирала са знаком „сагласна“. Тужени је једнострано раскинуо уговор августа 2017. године, па је за евидентирани, а неплаћене услуге тужилац сачинио рачун број 37/17 од 21.09.2019. године, који је са спецификацијом парафираних услуга поднео туженом ради исплате. Тужени није измирио обавезу по овом рачуну у било ком делу, мада је тужилац извршио све фактурисане радње и награду обрачунао у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Нижестепени судови одлуку о обавези туженог да исплати тужиоцу уговорену накнаду заснивају на одредбама члана 758. у вези члана 749. Закона о облигационим односима, члана 23. Закона о адвокатури, чланова 2, 4, 5, 7, 10. – 12. и одговарајућих тарифних бројева Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, која је важила у време обрачуна. Судови констатују да је висина обавезе туженог према радњама које су по евиденцији извршене правилно обрачуната по тарифним бројевима 4, 13, 14, 15, 38, 39, 47, 48, 52, 53, 54, 70, 75. и 76. Тарифе.

По становишту Врховног суда, правилно је одлучено о обавези туженог да тужиоцу исплати уговорену накнаду.

Уговор о адвокатском заступању, који је по својој природи уговор који се закључује с обзиром на личност уговарача, није именовани уговор у домаћем праву. На права и обавезе уговарача сходно се примењују одредбе уговора о налогу, који је регулисан одредбама чланова 749.-770. Законом о облигационим односима, на којим правилима је правилно заснована побијана пресуда.

Законом о облигационим односима предвиђено је да се уговором о налогу обавезује налогопримац према налогодавцу да за његов рачун предузме одређене послове (члан 749. став 1.); да налогодавац има право на накнаду за свој труд, осим ако је другачије уговорено или произилази из природе међусобног односа (члан 749. став 3.); ако другачије није уговорено, налогодавац дугује накнаду у уобичајеној висини, а ако о томе нема обичаја, онда правичну накнаду (члан 761.).

Одредбом члана 23. став 1. Закона о адвокатури („Службени гласник РС“ 31/11 и 24/12) прописано је да адвокат има право на награду и накнаду трошкова за свој рад, у складу са тарифом, коју доноси Адвокатска комора Србије.

Начин обрачуна и висина награде за рад адвоката у време издавања спорног рачуна 21.09.2019. године била је регулисана Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ бр. 121/12, 99/20 и 37/21). Према члану 1. тарифом се одређује начин вредновања, обрачунавања и плаћања награда за адвокатске услуге и накнада трошкова за рад адвоката и адвокатског ортачког друштва (у даљем тексту: адвокат). Према члану 4. висина награде за рад адвоката одређује се тарифом којом се утврђује број поена за поједине радње адвоката. Чланом 5. предвиђено је да за пружање континуиране правне помоћи адвокат може са странком уговорити награду у паушалном износу, при чему уговор о висини награде у паушалном износу производи дејство само ако је закључен у писменом облику и ако садржи опис радњи или послова за које се адвокат обавезао да предузима. Према члану 11., висина награде за рад адвоката утврђује се према важећој тарифи у време обрачуна.

У конкретном случају, утврђено је да је тужилац предузео све адвокатске услуге за које је испоставио рачун 21.09.2019. године, да између странака није закључен писмени уговор којим би се предвидела обавеза туженог за извршене услуге тужиоцу плаћа месечну паушалну накнаду, па када је уговор реализован до једностраног отказа 31.08.2017. године и тужиоцу награда за извршене услуге само делимично исплаћена, правилно је наложена исплата остатка дуга.

Наводи ревизије којима се побија утврђено чињенично стање на основу кога је изведен закључак о пуноважности уговора, као и неизвршеним обавезама туженог нису разматрани, пошто се по члану 407. ЗПП правоснажна пресуда у конкретном случају не може побијати због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Наводи одговора на ревизију нису били потребни за доношење одлуке Врховног суда, па је на основу одредби чланова 165. став 2. и 154. ЗПП, одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**